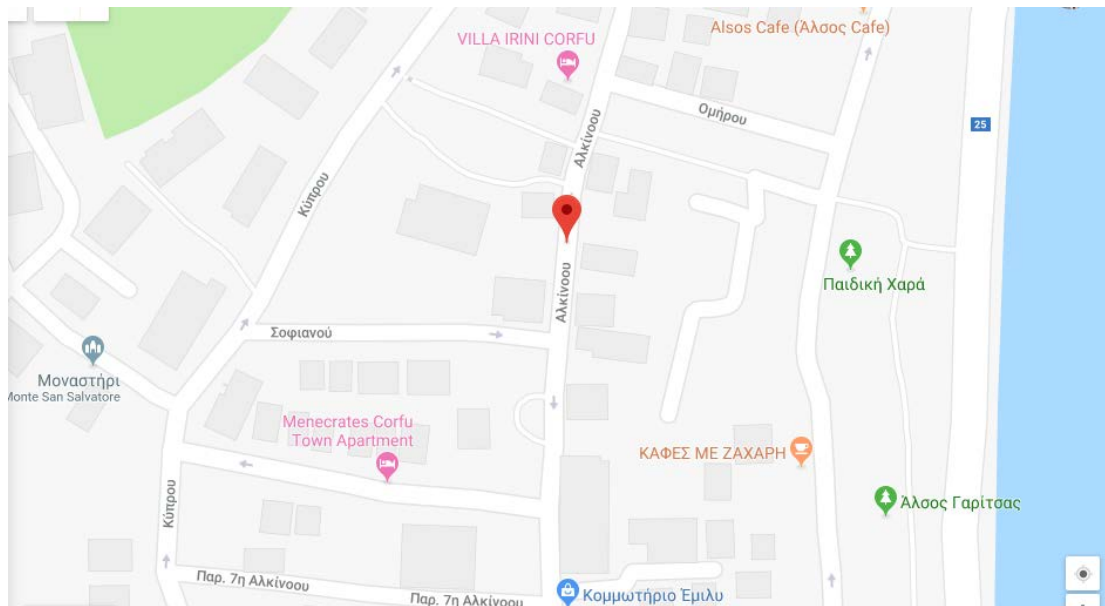

Οδός Αλκινού

Στην ελληνική μυθολογία με το όνομα Αλκίνοος (ή και Αλκίνους) είναι γνωστός κυρίως ο βασιλιάς των Φαιάκων, γιος του Ναυσίθοου και της πανέμορφης Περιβοίας. Από τον πατέρα του, ο Αλκίνοος ήταν εγγονός του θεού της θάλασσας Ποσειδώνα, ενώ από τη μητέρα του ήταν εγγονός του βασιλιά των Γιγάντων Ευρυμέδοντα. Σύμφωνα με επικρατέστερη εκδοχή του μύθου (όπως αναφέρουν και τα περισσότερα μυθολογικά λεξικά), η Περίβοια ήταν η μητέρα του Ναυσίθοου (από τον Ποσειδώνα) και όχι η γυναίκα του. Αδελφός του Αλκίνου ήταν ο Ρηξήνορας, που σκοτώθηκε όμως από τον Απόλλωνα, οπότε μετά τον θάνατο του Ναυσίθοου ο Αλκίνοος ανέβηκε στον θρόνο των Φαιάκων και πήρε ως σύζυγό του

τη μονάκριβη κόρη του αδελφού του, την Αρήτη. Μαζί της απέκτησε μία κόρη, τη Ναυσικά, και πέντε γιους.

Ο Αλκίνοος είναι ο τύπος του ευτυχισμένου βασιλιά των ομηρικών χρόνων, που ζει ειρηνικά με τους γειτονικούς λαούς και απολαμβάνει τα αγαθά του ανάμεσα στους φιλήσυχους υπηκόους του, τους οποίους κυβερνά ως

πρόεδρος ενός συμβουλίου αποτελούμενου από 12 άλλους άρχοντες, ως ίσος προς εκείνους και όχι ως μέλος μιας ανώτερης τάξεως (Παπαρρηγόπουλου -Καρολίδου: *Ιστορία του Ελληνικού Έθνους*, τ. Α΄, σελ. 78).

Το νησί των Φαιάκων ήταν η Σχερία, που ταυτίζεται παραδοσιακά με τη σημερινή Κέρκυρα. Τα πολυτελέστατα ανάκτορα του Αλκινού εκεί τα περιγράφει λεπτομερώς ο Όμηρος στην Οδύσσεια (ραψωδία η, στίχοι 82-102), όπως τα είδε ο

Οδυσσέας όταν κατέφυγε εκεί ως ναυαγός οδηγημένος από τη Ναυσικά. Οι τοίχοι τους έλαμπαν από τη χάλκινη επένδυσή τους, ενώ το εσωτερικό τους γυάλιζε από τον άργυρο και τον χρυσό. Στις δύο πλευρές της εισόδου υπήρχαν δύο μαλαματένιοι (αργυρόχρυσοι) σκύλοι, έργα του ίδιου του θεού Ηφαίστου, «τον πύργο να φυλάγουνε του Αλκίνου του μεγάλου / αθάνατοι κι αγέραστοι για πάντα και για πάντα» (μετάφραση Αργύρη Εφταλιώτη). Παρακάτω (η 112-119), ο Όμηρος περιγράφει και τους κήπους του Αλκινόου, στους οποίους κυριαρχούσαν τα οπωροφόρα δέντρα.

Πηγή: el.wikipedia.org